

‘Waarom ben je dan niet gegaan toen ik het zei, voordat we van huis gingen?’

De vraag is gericht tot een jongetje in een korte broek, dat boos op de stoep loopt. Het kindermisje, het haar woest in de herfstwind, duwt met haar rechterhand een reusachtige Silver Cross-kinderwagen voort en sleurt het jongetje met haar linkerhand mee. Baby speelt niet meer met Nie-Noe, haar vilten olifant, en ligt te dreinen onder het gele dekentje. Ze waren naar het park geweest. Er waren geen andere kinderjuffrouwen. Het was te koud, maar de moeder van de kinderen stond erop dat ze iedere ochtend voor hun tienuurtje een wandeling maakten. Moeder geloofde in frisse lucht en beweging, hoewel ze zelf liever thuisbleef en aan Park Drive-sigaretten lurkte, urenlang aan de telefoon hing alsof het gratis was en patience speelde.

‘Ik zei toch dat je moest gaan?’ Het kindermisje ploetert verder, een beetje zoals een krab: beide armen uitgestrekt, de ene duwend, de andere trekkend. ‘Of niet soms?’

‘Ik wilde niet toen je zei dat ik moest.’

Het kindermisje heeft die lelijke marineblauwe cape om waaraan ze zo’n hekel heeft. Aan haar voeten draagt ze zwarte instappers met kwastjes die uitsluitend door omaatjes gedragen zouden moeten worden. Makeup is niet toegestaan. Rokken tot onder de knie. En voor de papa geldt: grijpgrage handjes.

De jongen beschikt al over het zelfvertrouwen van iemand die lijkt te weten dat het kindermisje slechts een bediende is. Drie pond tien per week plus kost en inwoning, dus ze kan ook als zodanig behandeld worden.

‘Ik moet nu wel.’ De jongen spreekt zijn medeklinkers duidelijk en afgebeten uit. Hij komt uit een milieu dat gelooft dat het uitdelen van bevelen in heldere taal moet gebeuren.

‘Kun je het niet gewoon ophouden?’ vraagt het kindermisje dringend. De eerste herfstbladeren waaien langs het driet. ‘Nog vijf minuutjes?’

De jongen denkt hier even over na en zegt dan simpelweg: ‘Nee.’

‘Laat me eens zien wat een sterke jongen je bent.’

‘Ik ben ook een sterke jongen, maar ik moet een plasje doen,’ zegt hij met een stem die te laag is voor zijn leeftijd.

Het kindermisje zou willen dat ze hier beter in was. Ze is jong en onervaren. Ze heeft de baan aangenomen om aan het leven in de Engelse provincie te ontsnappen. Ze had zich Carnaby Street voorgesteld, maar ze had St. John’s Wood gekregen en een jongetje dat een blazer over een wollen korte broek draagt, met daaronder sokophouders. En een vader die haar bij haar achterste wil beetpakken wanneer de moeder van de jongen maar even de andere kant op kijkt. Het enige pleziertje van de eenzame, aan heimwee lijdende zeventienjarige is ’s avonds naar radio Luxemburg luisteren. Door de radio weet ze dat er ergens in Engeland nog andere mensen zijn zoals zij, en dat voorkomt dat ze doordraait. Gisteravond draaide de diskjockey ‘Fire’ van The Crazy World of Arthur Brown, en ze zou willen dat haar wereld zo opwindend was, dat de hele wereld in brand zou vliegen.

Ze heeft de zondagen vrij, maar wat heb je daaraan? ’s Zondags gebeurt er niets. Op haar vorige vrije dag was ze naar Kensington geweest, gewoon om naar alle kleding in de donkere etalages van de winkels te kijken. Ze zou zich toch geen van de uitgestalde artikelen kunnen veroorloven. Ze fantaseert erover dat David Bailey haar ontdekt en haar in prachtige kleren steekt om foto’s van haar te schieten die haar beroemd zullen maken. Maar niemand zal haar een blik waardig keuren wanneer ze er als een heks van middelbare leeftijd bij loopt.

Londen zorgt er alleen maar voor dat ze zich bewuster is van alles wat zich buiten haar bereik afspeelt.

‘Wat zing je daar? Het klinkt verschrikkelijk. Hou op met zingen.’

Heeft ze gezongen? Waarschijnlijk dat nummer van Arthur Brown dat ze al de hele tijd in haar hoofd heeft. Ze besluit haar best te doen om de jongen te negeren en loopt verder over de stoep. Ze ziet dat de baby onder haar gele katoenen dekentje begint te huilen. Het is bijna tijd voor haar voeding.

‘Je was die popmuziek van je aan het zingen. Popmuziek is vreselijk lawaai.’ Hij praat zijn moeder na.

In Rusland is popmuziek verboden, zeggen ze. Breznev stuurt je naar Siberië als je er maar naar luistert. In Spanje en Griekenland ook. Maar daar

sluiten ze je alleen maar op. En ze trekken je vingernagels uit. En je mag er ook geen minirok dragen. Moeder bonkt gewoon op de deur wanneer ze naar haar muziek luistert en zegt dat ze moet ophouden met die ontaarde rotzooi. Als alle tieners van Engeland zich zouden verenigen, zouden ze iedereen van boven de dertig kunnen vermoorden. Alle oudjes moesten sterven. Zelfs haar vader. Het zou haar niets kunnen schelen. Zouden die bramen in de heg waar ze de jongen langs sleurde giftig zijn?

‘Ik moet echt nodig,’ begint de jongen weer. Hij heeft zó’n slecht moment uitgekozen. In dit deel van Londen kun je niet zomaar ergens gaan staan plassen. Het jonge kindermisje kijkt om zich heen en vraagt zich af of ze op een van de deuren van de witgeschilderde huizen met de chique auto’s ervoor kan kloppen om te vragen of ze van hun toilet gebruik mogen maken. Maar ze is verlegen en onzeker.

‘Ik doe het in mijn broek,’ kondigt de jongen aan. ‘Echt, hoor.’

Mama, baby en Alisdair gebruiken altijd samen een tienuurtje, voordat mama haar mahjong-en-sherrysessie met haar vriendinnen heeft. Ze kan niet met een jongetje met een natte broek thuiskomen. Ze grijpt de hand van de jongen steviger vast. ‘Hierheen,’ zegt ze, en ze rukt kleine Alisdair resoluut mee om Hall Road over te steken.

‘Au. Je doet me pijn.’

‘Helemaal niet. Schiet op.’

Ze is moe en boos. Ze heeft een slechte plek uitgekozen om over te steken, op een punt waar de straat in een flauwe bocht van de hoofdstraat afbuigt. Ze kan het verkeer dat uit het noorden op hen afkomt niet zien.

‘Vlug,’ zegt het kindermisje, die nu halverwege is en zich van het gevaar bewust begint te worden. Maar het jongetje in de grijze korte broek met een jasje erover verzet zich hevig en trekt hard de andere kant op, terwijl zij haar twee pupillen over de andere helft van het asfalt probeert te manoeuvreren.

Ze is aan de winnende hand in deze absurde touwtrekwedstrijd, maar wanneer ze vlak bij de stoepwand aan de overkant komt, biedt het korte ogenblik waarop ze zich moet concentreren om de wielen van de reusachtige kinderwagen op te tillen Alisdair de gelegenheid om aan haar hand te ontglippen.

‘Alisdair! Kom onmiddellijk hier!’ schreeuwt ze.

Alisdair negeert haar en blijft met zijn armen over elkaar midden op straat staan.

‘Vervelende klier.’ Het kindermisje brengt de kinderwagen in veilig-

heid op de stoep en vliegt dan terug om Alisdair te grijpen. Het kind doet grinnikend nog een sprong naar achteren: sliep uit.

De onvermijdelijke zwarte taxi komt met zeker zestig kilometer per uur de bocht om, zijn oranje verlichting op VRIJ. Zelfs bij deze snelheid kan het kindermisje de schrik op het gezicht van de taxichauffeur zien, terwijl hij met opengesperde ogen het stuur omgooit.

Alisdair staat als aan het asfalt genageld en kan zich van angst niet bewegen. Hij staat daar in zijn eentje, met een plotseling bleek geworden gezicht en grote schrikogen.

De taxi komt dertig meter verderop slappend tot stilstand naast een rode telefooncel langs de weg. Gelukkig is hij een goede chauffeur. Hij heeft het voertuig onder controle gehouden, zelfs toen de wielen tegen de stoerprand knalden en weer op straat terugstuiterden. De wereld lijkt een seconde lang absoluut en compleet stil te staan, voordat het bestuurdersraampje omlaag glijdt en de man zijn met een tweedpet beklede hoofd naar buiten steekt. Hij strekt zijn hals achterwaarts uit naar het kindermisje, zelf nog een tiener, dat de dwarse erfgenaam inmiddels in haar armen heeft gevangen.

‘Dom wijf!’ En dan schreeuwt de taxichauffeur voor de duidelijkheid nogmaals, met een van de schrik nog altijd trillende stem: ‘Dom wijf dat je bent!’

‘Zie je nu wat je gedaan hebt?’ schreeuwt het kindermisje. ‘Zie je nu wat je gedaan hebt?’

De onderlip van de jongen trilt. Ze slaat links af een zijstraat in, op zoek naar wat privacy. Hij verzet zich nu niet meer.

‘Vervelende klier.’ Als hij haar jongere broertje was, had ze hem allang een stevige draai om zijn oren gegeven.

Een klein eindje verderop in de zijstraat die ze is ingedoken ziet ze een kleine oprit naar een stel appartementen erachter. Het zijn moderne gebouwen, neergezet op een door bombardementen verwoest gebied, die nieuwer zijn dan de grote victoriaanse huizen aan de hoofdstraat. Maar daarmee vergeleken zijn hun verhoudingen lomp en lelijk, en ze zien er nu al verwaarloosd uit. Op een op de voordeur vastgeplakt stuk karton staat: BEL CONCIËRGE DEFECT. Zelfs hier is het koude kak. Huismeester is vast te min. Want dit is wel postcodegebied NW8. Links van de kleine ingang staat een rij met hangsloten afgesloten schuurtjes. Daarachter, aan het einde van het korte modderpad dat naar een paar kriskras over een geasfalteerd plaatsje gespannen waslijnen leidt, ligt een berg afval. Een

verroeste fiets, doorweekt karton en een oud matras vol vlekken, waarvan de veren door het katoen naar buiten steken.

Ze trekt de jongen de steeg in en kijkt naar links en naar rechts, en dan omhoog naar de met vitrage behangen ramen van de uit gele bakstenen opgetrokken appartementen. Niemand lijkt hen in de gaten te houden.

‘Daar.’ Ze geeft de jongen een duw tegen zijn schouder. ‘Doe het daar maar.’

‘Hier?’ zegt de jongen, die naar de berg afval staat te kijken.

‘Ja. Daar. Schiet op.’

Ze staat nog steeds te trillen op haar benen. Ze stelt zich voor hoe het lichaam van de jongen de lucht in zou vliegen na een botsing met de taxi. Een slappe gedaante op het zwarte wegdek. Het zou een enorme toestand zijn geworden. En zij zou natuurlijk overal de schuld van hebben gekregen. Ze pakt een zakdoek uit haar zak en veegt haar ogen droog. Het blijft even stil.

‘Ik kan niet als je kijkt.’

‘Ik kijk niet,’ protesteert ze. Ze keert de jongen haar rug toe en wacht tot hij gaat plassen.

Ze weet natuurlijk wel wat er gaat gebeuren. De jongen zal verklappen dat ze hem een vervelende klier heeft genoemd en dat ze midden op straat zijn hand heeft losgelaten. ‘Luister. Ik beloof dat ik niet tegen je mama zal vertellen hoe stout je bij het oversteken bent geweest. Dat kan ons geheimpje blijven, toch?’

De jongen geeft geen antwoord.

‘Ik hoef het haar niet te vertellen. Dus laten we het maar onder ons houden.’

De jongen zegt nog altijd niets.

‘Ik heb een zakje Spangles op mijn kamer. Ik zal je er een paar geven.’

‘Ik wil hier niet plassen,’ zegt de jongen ernstig.

‘Godsamme.’ Ze draait zich boos om. Hij staat daar maar, met zijn handen op zijn opengeritste broek, en staart naar de berg afval. Hij ziet bleekjes. Dat zal de schrik van de bijna-botsing met de taxi wel zijn, denkt ze. ‘Wat is er mis met deze plek? Ik dacht dat je zo nodig moest?’ Volgens haar had dit iets te maken met een of andere aangeleerde tic van de betere kringen: wij urineren uitsluitend op een daarvoor bestemde plek. ‘Schiet nou maar op. Baby moet haar voeding hebben.’

‘Ik wil niet over de mevrouw plassen,’ zegt hij.

Even begrijpt het kindermisje niet wat hij zegt. Welke mevrouw?

De jongen begint te huilen. Het is een jammerend geluid, dat niet zo luid en verontwaardigd klinkt als gebruikelijk. Er is iets aan de hand. Wanneer ze zich vooroverbuigt om op gelijke hoogte met het jonge kind te komen, valt haar oog op een donkere glinstering aan de onderkant van het smerige oranje matras. In de duisternis ontwaart ze een neus en een opgekrulde lip, die in een Elvis-achtige grijns bevroren lijkt. Het is het gezicht van een vrouw, die haar zonder te knippen met glinsterende ogen aankijkt vanuit de viezigheid van de berg afval.

Tot haar verbazing was de baby ondanks het geschreeuw en de piepende remmen van de bijna-botsing op Hall Road weer in slaap gevallen, maar door de korte, afgeknepen gil van het kindermisje wordt ze nu wel opeens wakker. Ze begint een keel op te zetten. Gordijnen bewegen. Er verschijnen gezichten achter de ramen van de appartementen boven hen.

Het was een vergissing geweest om gisteren te gaan werken.

Breen was zichzelf niet geweest. Hij was er niet klaar voor. Hij was moe. Hij was na zijn dienst te lang gebleven, omdat hij niet naar huis wilde, waar hij alleen zou zijn.

De details van wat er gisteravond was gebeurd stonden hem niet helder voor de geest. Er was sprake van een mes geweest. Er was bloed geweest. En angst. Naderhand had hij wel aantekeningen gemaakt in de hal van het ziekenhuis, maar toen hij die gisteravond thuis probeerde te lezen, snapte hij er maar weinig van. Hij begreep niet waarom hij zich zo had gedragen.

De verpleegster had gezegd dat brigadier Prosser het wel zou redden. Het waren maar vleeswonden, hoewel hij veel bloed had verloren. Breen was nog in het ziekenhuis blijven hangen om het met eigen ogen te zien, maar het was halftwee 's nachts en de verpleegster, met haar gesteven witte mutsje, had sissend gezegd: 'Hij slaapt, die arme man. Ga naar huis en naar bed, zorg dat u zelf wat slaapt en laat die stakker met rust.'

Hij had niet kunnen slapen.

En nu stapte hij uit lijn 30 en liep langzaam de wind in. Een route die hij duizenden keren eerder had genomen. Elke straathoek zag er vertrouwd maar toch ook vol leven uit. Hij zag dingen die hem nooit eerder waren opgevallen, zoals een stoeptegels die door twee parallelle lijnen in drieën werd gebroken en een voordeur waarop met roestige punaises een Ansichtkaart van de maagd Maria was bevestigd. Iets in het grijze ochtendlicht deed alles er dreigender uitzien.

Een paar meter verderop kwam een busje van het staatspostbedrijf tot stilstand. Toen Breen er op gelijke hoogte mee was, stond de bestuurder al dikke stapels post uit de buik van de brievenbus te trekken, waarna hij ze in een jutezak propte. Toen hij de man passeerde, ontglipte er één witte brief aan zijn hand en viel op de stoep. Hij werd onmiddellijk gegrepen door een

windvlaag, die hem omklapte en de brief over de grond in de richting voerde vanwaar Breen zojuist was gekomen.

‘U hebt er eentje laten vallen,’ riep Breen, die naar de brief wees die over straat vloog.

De postbeambte keek niet eens op, maar trok alleen heel licht zijn schouders op en klikte toen de bovenkant van de postzak dicht. Breen rende achter de brief aan. De eerste keer dat hij hem bijna had, werd de brief weer door een windvlaag opgetild, waarna hij verder over straat tuimelde. De tweede keer zette hij snel zijn schoen op de envelop. ‘Heb- bes,’ riep hij, maar toen hij omkeek, zag hij dat de postbeambte en zijn busje al verdwenen waren. Hij deed de brief opnieuw op de bus en liep verder.

Toen hij Wigmore Street insloeg, begon zijn huid klam aan te voelen en voelde hij zijn schedel tintelen. Hij ging langzamer lopen. Hij probeerde gelijkmatiger lucht naar binnen te zuigen en langzamer uit te ademen. Hij bleef even staan om zijn eerste No. 6-sigaret tevoorschijn te halen. Een duif met schurftige poten die aan een broodkorst zat te pikken, fladderde met schrikwekkend luide vleugelslagen op. Hij keek om zich heen of hij een bankje zag, of iets anders om even op te gaan zitten en op adem te komen, maar er was niets. En hij was al laat.

De vertrouwde muziek van éénvingerig getyp en overgaande telefoons. De geur van rook en vloerwas.

De wachtcommandant keek niet eens op van zijn krant toen Breen voorbijliep. Het was hem bijna gelukt zijn bureau te bereiken zonder dat iemand hem aansprak. Die beer van een John Carmichael zag hem als eerste, met zijn nieuwe leren jack en het bij zijn dikke nek ietwat strak zittende witte overhemd. Er kleefde een peuk aan zijn onderlip.

‘Wat is er gebeurd, Paddy?’ vroeg hij zacht.

‘Weet iemand hoe het met Prosser is?’ vroeg Breen.

Jones, de jongste van het bureau, keek op en zei: ‘Kijk eens wat de kat heeft uitgebraakt.’

Hij dacht dat hij iemand het woord ‘klootzak’ hoorde mompelen.

Jones zei met een van woede rood aangelopen gezicht: ‘Hij zegt dat je ervandoor ging en hem in zijn eentje tegenover die spleet met het mes liet staan.’

Breen liep hun voorbij en ging achter zijn bureau zitten, terwijl alle ogen op hem gericht waren. Het ochtendlicht schemerde door de canvas jaloe-

zieën naar binnen. Typemachines van Olivetti gevuld met formulieren in drievoud, het bovenste wit, het middelste geel en het onderste vel roze. De foto van de koningin. Blackstones *Politiehandleiding* en Butterworth' *Politieprocedures*. Groene, geëmailleerde lampenkappen aan het plafond, met een royale stoflaag erop.

‘Je bent er gewoon tussenuit geknepen en hebt een collega in de steek gelaten.’

‘Hou je kop, Jones. Er was vast meer aan de hand, toch, Paddy?’

Jones zei: ‘Ik zeg alleen maar wat er is gebeurd, dat is alles.’

Er lag een zwart-witfoto van een verbrande arm boven op de stapel in Breens postvakje. Hij werd misselijk. Hij draaide hem om.

‘Prosser zou een medaille moeten krijgen. Maar jij...’

‘Rustig aan,’ zei Carmichael. ‘Kom op. En hoe is het dan met jou, Paddy?’

‘Met mij gaat het goed.’

‘Waarom neem je het eigenlijk voor hem op, Carmichael?’

‘We maakten ons zorgen om je, makker.’

‘Dacht het niet.’

‘Kappen nu, Jones.’

‘Prosser zei dat je zo hard rende dat hij dacht dat je voor de Olympische Spelen aan het trainen was.’

‘Ben je bij hem geweest?’

‘Ik ben vanochtend in het ziekenhuis geweest. Hij maakt het goed. Maar niet dankzij jou. Wat haalde je je in godsnaam in je hoofd?’

‘Kom op, jongens. Laat hem eens met rust. We hebben allemaal wel eens een slechte dag.’

‘Rot toch op,’ zei Jones woedend.

‘Niet zo grof,’ riep Marilyn van de andere kant van de ruimte. ‘Zo is het wel genoeg.’

‘Oe,’ loeide Jones. ‘Ik zal je eens wat grofs geven, schatje.’

De deur van Baileys kantoor ging open. Alle hoofden keken omlaag. Het typen met één vinger werd weer hervat.

‘Ah,’ zei Bailey. ‘Ik vroeg me al af wat dat allemaal voor lawaai was. Breen. Naar binnen, alsjeblieft.’ Hij knikte naar zijn kantoor.

Hij deed de deur dicht achter Breen en ging toen langzaam in een stoel achter zijn bureau zitten. Hij was een magere man met een doorgroefd gezicht en diep verzonken ogen. In een mondhoek zat een wit tandpasta-

vlekje. Zijn scheermes had nog stoppeltjes achtergelaten in de huidplooiën.

‘Heb je rapport opgemaakt over wat er gisteravond is gebeurd?’

‘Nog niet, inspecteur.’

Bailey kauwde op zijn onderlip en zei toen: ‘Zorg ervoor dat je het opschrijft nu het je nog helder voor de geest staat.’

Tijdens de twee jaar dat Breen deel uitmaakte van divisie D had hij jongere mannen Bailey voorbij zien streven en hoofdinspecteur zien worden of lid van C1 of van een van de andere gesloten eenheden, zoals de luchtbrigade. Mannen die over zijn hoofd heen gepromoveerd werden, mannen met toekomst, die met de veerkrachtige tred liepen van mensen die wisten dat hun ster rijzende was. Bailey deed het volgens het boekje. Hij kwam uit de oorlogsgeneratie. Eerlijk, formeel en een harde werker. Als hij zou roken, zou het Senior Service zijn, nooit een Amerikaans merk.

‘Ik ben vanochtend in het ziekenhuis bij Prosser op bezoek geweest.’ Bailey rolde een geel potlood heen en weer over tafel. ‘Zijn verwondingen vallen mee. Hij is er binnen de kortste keren weer bovenop. Hij wilde me natuurlijk niet precies vertellen wat er was gebeurd.’

‘Nee, inspecteur.’

Bailey keek Breen recht in de ogen. ‘Dus daarom vraag ik het nu aan jou.’

Er viel een stilte. Breen bekeek Baileys bureau en zag dat er een donkerblauwe map lag met zijn naam op de voorkant. Zijn dossier. ‘Het was donker,’ zei Breen. ‘Er waren twee mannen in de winkel. Een van hen trok een mes.’

Bailey zette zijn bril met het zwarte montuur af en veegde hem schoon met een katoenen zakdoek, waarbij hij hem af en toe omhooghield om de glazen met zijn adem te bewasemen.

‘Ik weet donders goed wat de mannen over je zeggen. Ze denken dat het jouw fout is dat Prosser gewond is geraakt. Ze denken dat je bang was en hem het in z'n eentje tegen de aanvaller hebt laten opnemen.’

‘Ja, inspecteur.’

‘En?’

‘Hoe bedoelt u, inspecteur?’

‘Hou je nu alsjeblieft niet van den domme, brigadier. Zoiets verwacht ik van een man als Prosser, maar niet van jou. Begin maar bij het begin. Jullie hoorden waarschijnlijk dat er een beroving gaande was?’

Breen kon er niets aan doen, hij moest wel naar dat tandpastavlekje kijken. ‘Ja, inspecteur. Via de mobilfoon.’

‘Wat deed je nog in een van de auto’s? Je dienst was allang voorbij.’

Waar was hij mee bezig geweest? Hij wist het niet precies. Vóór alles had hij geen zin gehad om naar huis te gaan, naar een leeg appartement, om er de spullen van zijn vader weg te halen. ‘Ik reed rond om uit te kijken naar landlopers, inspecteur.’

‘Ach, kom nou toch.’

‘We denken dat het lijkt bij die brand van vorige week waarschijnlijk van een zwerver is. Ik dacht dat wanneer ik er eentje zou vinden...’

Bailey schudde zijn hoofd. ‘Dat is geen echt recherchewerk,’ zei hij. ‘Dat kan door gewone agenten worden gedaan.’

‘Jawel, inspecteur.’

‘Dus je reed naar de winkel in reactie op een oproep van de meldkamer. Zijn jij en Prosser samen de winkel binnengegaan?’

Breen aarzelde weer. ‘Nee, inspecteur.’

‘Waarom niet?’

‘Prosser was er als eerste, inspecteur.’

‘Hij is een idioot,’ zei Bailey. ‘Hij zou op een andere agent gewacht moeten hebben.’

‘Hij moet hebben geweten dat ik vlak achter hem zat.’

‘Hoe kon hij dat geweten hebben? Hij vormt een risicofactor. Maar jij bent na hem de winkel binnengegaan? Zo’n twee, drie minuten later?’

‘Zoiets zal het wel geweest zijn...’

‘En?’

‘En toen stond daar die man met een mes in zijn hand. Hij had zijn arm om Prossers nek en stak met het mes mijn kant op.’ Hij besepte dat hij zijn rechterhand voor zich uitgestoken hield en over het bureau heen steekbewegingen naar Bailey maakte. Breen legde zijn hand weer in zijn schoot.

‘En?’

En? Hoe kon hij uitleggen wat er daarna gebeurde? Hij had geen idee waarom hij in paniek was geraakt. Hij ging ervandoor. De winkel weer uit en naar zijn auto, waar hij gehurkt achter ging zitten, met bonzend hart en trillende handen. Hoe moest hij dat in woorden vatten?

‘Ik ging ervandoor, inspecteur.’

Bailey gromde zacht. ‘Dus dan is het waar wat ze zeggen? Heb je Prosser alleen achtergelaten?’

‘Ja, inspecteur.’

‘En toen is Prosser gewond geraakt, in een gevecht met de aanvallers?’

‘Ja.’

Bailey zette zijn bril weer op en keek Breen aan. ‘En dat was om...?’

‘Even na negenen.’

‘Je hebt een andere agent alleen gelaten met een gewapende en gevaarlijke man? Dat zullen de mannen je heel erg kwalijk nemen.’

‘Ja, inspecteur.’

Bailey keek hem aan, maar hij zei niets.

‘Kan ik weer gaan, inspecteur?’

‘Je bent nu toch al zo’n jaar of twaalf bij de politie?’ Hij zat aan zijn oor te trekken.

‘Dertien.’ Genoeg om een klein pensioen te krijgen om zijn inkomen aan te vullen dat hij als nachtwaker bij een fabriek of als gymnastiekleraar op een scholengemeenschap zou verdienen. Wat voor baantjes hadden ex-politiemensen nog meer?

‘Zoiets als dit kan een carrière voor altijd kapotmaken.’

‘Misschien moet ik een paar dagen vrij nemen,’ zei Breen. ‘Om alles weer even op een rijtje te krijgen. Ik heb nogal veel aan mijn hoofd gehad.’

Baileys gezicht vertrok. ‘Je had gewoon recht op vrije dagen na het overlijden van je vader,’ zei hij zacht. ‘Als je een paar dagen vrij had genomen, dan was dit misschien nooit gebeurd... maar ik ga je nu geen vrij geven. Dat zou een vergissing zijn.’ Bailey rolde weer met het potlood heen en weer over het vloeiblad op zijn bureau. ‘Dit zijn akelige dingen,’ zei hij. ‘Als je het de rug toekeert, dan gaat het etteren. Mensen praten erover. Vertel me eens, waarom mag Prosser je niet?’

‘Daar was ik me niet bewust van, inspecteur.’

‘Hou je niet van den domme, Breen. Je weet dat hij je niet mag.’

‘Ik ben niet echt een van de jongens, denk ik.’

Hij sloeg de dossiermap open en bladerde de losse vellen papier door. ‘Je woont niet in onze wijk, hè?’

‘Ik woon in Stoke Newington, inspecteur. Daar was ik gestationeerd voordat ik naar Marylebone verkaste.’

Bailey stond op en liep langzaam naar zijn vensterbank. Daar kweekte hij Kaapse viooltjes. Ze stonden op een rijtje in terracotta potten boven op deksels van jampotten. Zo op het oosten was qua zonlicht ideaal voor ze. Hij had achter de deur naar de binnenplaats een kleine emmer staan, waarin hij regenwater voor zijn planten opving. Kraanwater was te hard voor ze, zei hij.

‘Prosser is geen goede politiemann. Hij is ongemanierd en doet gewoon waar hij zin in heeft,’ zei Bailey, nog altijd met zijn rug naar Breen toe ge-

keerd. ‘En ik ben ook niet overtuigd van zijn integriteit. Ik herken de politiemacht waar ik ben gaan werken tegenwoordig amper nog.’

Een bekende uitspraak van hem: ze hadden hem allemaal al honderd keer gehoord.

‘Maar jij... Tot nu toe ben je een toegewijde, ouderwetse smeris geweest. Degelijk. Eén stom incident, en Prosser is een held. En wat jou betreft: men zal gaan roddelen. En dat zal niet ophouden als je niet zelf zorgt dat het ophoudt. Het is beter om van je af te bijten.’

‘Ja, inspecteur.’

Hij draaide zich om en keek Breen weer aan. ‘Hoe staat het met het onderzoek naar het lijk bij die brand?’

‘Nog niets opgeleverd, inspecteur.’

Bailey gromde weer en goot te veel water in een van de bloempotten, zodat het schoteltje overliep en er water op het tapijt stroomde. ‘Verdomme,’ zei hij. ‘Wil je me een papieren zakdoekje aangeven?’ Hij wees naar een doos papieren zakdoeken op zijn bureau. Breen trok er eentje uit en gaf hem aan zijn meerdere.

‘We hebben een klein team, hier bij Marylebone. We kunnen geen onmin en verdeeldheid gebruiken. Wat zijn verdiensten dan ook mogen zijn, brigadier Prosser is populair. Hij heeft invloed. Zo’n incident als dit versterkt zijn reputatie alleen maar ten koste van de jouwe. En dat kan toch niet de bedoeling zijn?’

Op zijn bureau, zo opgesteld dat Breen het ook kon zien, had Bailey een foto van zijn vrouw in een zilveren lijst staan. Ze had een rond gezicht, een zachte huid, en ze glimlachte.

‘Rapport. Deze middag nog op mijn bureau.’